

CIA VERO CENDOYA

BOGUMER (O FILLS DE LUNACHARSKI)

Espectacle inclusiu i intergeneracional de dansa-teatre, fruit de la llarga experiència de Vero Cendoya en la dansa amb col·lectius amb diversitat funcional. Aquest treball ens explica una història real sobre el judici a Déu que va dur a terme Anatoli Lunacharski, punt de partida per dialogar sobre la recerca de la pròpia identitat, les dinàmiques de poder i els mètodes de manipulació de masses. La Rússia de principis del segle XX, després del triomf de la Revolució comunista, serveix d'inspiració per crear un espai atemporal en el qual els set protagonistes es relacionen i ballen en un entorn que s'enfonsa sota els seus peus. Això sí, tot explicat sense perdre l'humor i la poètica, segells de la companyia.

Vero Cendoya combina la seva carrera com a intèrpret, coreògrafa i pintora. Ha treballat amb creadors com ara Sol Picó, Àngels Margarit, Peter Mika, Olga Cobos i Andrés Lima en el panorama nacional, i en l'àmbit internacional amb companyies com Inbal Pinto Dance Company (Israel), Hans Werner Klohe (Berlín, Alemanya), Le Boussniere (Suïssa), Veronika Riz (Itàlia) i Steptext DA.CO (Alemanya). El 2008 va crear la seva pròpia companyia, que es caracteritza per la col·laboració amb artistes de diferents disciplines com ara teatre, pintura, transformisme, música, poesia i futbol. Els seus espectacles s'han presentat en infinitat de teatres i festivals de nombrosos països. Dirigeix el Centre de Creació La Palomera, que també és la seu de la seva companyia. Al Mercat l'hem vist recentment amb la guardonada peça *La partida*.

DEL 16 AL 18 D'ABRIL
20 H. DG 18 H.
SALA MAC
70 MIN

PROPERES ESPECTACLES

Del 22 al 25 d'abril
LA VERONAL
Sonoma

24 i 25 d'abril
LA RIBOT
& DANÇANDO
COM A DIFERENÇA
Happy Island

Idea i direcció Vero Cendoya / **Dramatúrgia** Israel Solà, Vero Cendoya / **Interpretació** Natalia d'Annunzio, Linn Johansson, Laia Martí Santiago, Jem Prenafeta, Carlos Fernández, Hansel Nezza, Anna Barrachina / **Composició musical** Adele Madau / **Disseny il·luminació** Cube.bz / **Espai sonor** David Solans / **Figurisme** Pau Aulí / **Assistència direcció** Laura Alcalá / **Assistència vestuari** Oriol Corral / **Coreografia gimnàstica rítmica** Isabel Tapias / **Fotografia** Kiku Piñol / **Assistència fotografia** Dani Pujalte / **Regidoria** Ivonne Papell / **Escenografia** Kike Blanco

Producció Albert Baldomà i Lúdia Serrat / **Administració** Joan Fabregat / **Management** Biel Martínez en col·laboració amb Fani Benages / **Comunicació i Premsa** Elisenda Riera / **Agraïments** Mili García, Raphael Holzer, Jordi Barrachina, Sandra Carrau, Ester Nadal, Rai Borrell, Rafató Teatre, Complex Esportiu de Tarragona / **Amb el suport col·laborador** ICEC i Mercat de les Flors

#Bogumer

IG @ciaverocendoya

TW @cia_verocendoya

TEMPORADA
2020/21

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

“En contrast amb la cooperació, la col·laboració està impulsada més per realitats complexes que per nocions romàntiques d'un terreny comú. És un procés ambivalent constituït per un conjunt de relacions paradoxals entre els co-productors que s'afecten mútuament”

Florian Schneider, *The dark site of the multitude* (2006)

Vero Cendoya és ballarina, coreògrafa i pintora establerta a Barcelona, on crea la seva pròpia companyia l'any 2008. Ja des dels inicis, les seves produccions es caracteritzen per una forta col·laboració amb altres artistes i un diàleg entre cos, objecte i literatura. *Bogumer o la mort de Déu* reuneix diferents potes de la trajectòria de Cendoya. Per citar-ne tres; treballs vinculats al gènere de la dansa-teatre com el present *Aloha From Hawaii* en col·laboració amb Mar Gómez, en el que indaguen sobre formats escènics i articula dramaturgies en moviment. També el Taller de Teatre Inclusiu de Sitges creat i dirigit des del 2019 juntament amb Anna Barrachina, intèrpret de *Bogumer*, projecte que busca afavorir la integració de persones amb diversitat funcional a través de l'art escènic. *Órdago a lo grande*, en col·laboració amb Arantza López, també sensibilitzava amb aspectes de la diversitat funcional posant-hi el cos al centre i precipitant la mirada cap a la realitat.

La seva persistència en formats transdisciplinaris i processos creatius inclusivament podrien ser l'avantsala de *Bogumer*, peça de creació compartida juntament amb Israel Solà, dramaturg i fundador de La Calòrica. Aquesta col·laboració entre paraula i moviment ens fan pensar en una relativitat de la Dansa i una alliberació del text. Juntament amb la visualitat narrativa i l'erotització de l'objecte en to poètic i simbòlic (potser més a prop de Linke que de Bausch) hi trobem els grans pilars de la dansa-teatre, un espai de negociació entre corporalitat abstracta i sentit literari.

Bogumer és la mort de Déu. Un Déu implica rendir comptes amb un interlocutor invisible malgrat la teva inevitable condició visible. Diríem que és el mateix cos el que fa possible a Déu i el que podria també alliberar-lo. Aquesta visibilitat del no-res ens condueix cap a un sistema de control total sobre els nostres cossos i els usos d'aquest. Per altra banda, el treball és una de les pràctiques més confuses i ambivalents que poden habitar als nostres cossos, una pràctica que exigeix, que coreografia i que vigila des de la invisibilitat.

Quan treballem, estem supervisades pel mateix treball. De la mateixa manera, quan preguem estem supervisades per un Déu que es fa visible a través de la pregària. El cos cristià després de la Reforma esdevé un capital que dissimula, una acumulació de martiris, estigmes i èxtasis que essent el cos el canal màxim d'expressió de la fe, és també el que primer s'ha de reprimir. Igualment, el capitalisme reprimeix el cos que tanmateix està obligat a treballar. Déu, el màxim

referent de la nostra cultura occidental pròpia i exportada, és el cim d'una piràmide que té com a objectiu apuntalar el capitalisme.

El judici contra Déu de Lunacharski és un símbol de la pèrdua de referent i per tant de la pèrdua del supervisor. Un cop mort Déu només ens queda el nostre cos, ara sí, sense que ningú l'observi. Seria aquest cos nostre el que es torna referent de si mateix, ocupant el lloc privilegiat de la deïtat. Aquests cossos que s'han convertit en referents de si mateixos ara s'organitzen, ja que no hi ha res (ni ètica, ni sistema, ni jornada laboral) que ens obligui a seguir unes pautes de comportament. El cos, eina fonamental del capitalisme, acabaria per matar-lo i substituir-lo, convertint-se en l'ídol d'una societat que necessita un nou model productiu i estètic. Aquest nou model l'ubiquem en una mirada sobre nosaltres mateixos.

A *Bogumer*, podríem parlar d'un desenvolupament psicològic de grup. No és estrany que les formes d'organitzar els cossos en escena passin a vegades per la imatge de l'exèrcit, una dansa rítmica i un uníson extrem. Precisament és en aquest món replet de polítiques de control on apareix la supervivència de l'individu, un acte de dissidència del mateix col·lectiu (una negociació constant molt present al gènere de la dansa-teatre dels últims anys). Rosa Casado a *Manual d'emergència per a pràctiques escèniques*, ens diu que l'esdeveniment som nosaltres. El caràcter públic d'un cos que és referent de si mateix és una de les ambicions més profundes de la democràcia real. El problema de la democràcia és que si prenem el cos com a eina fonamental per arribar al consens, quedem abocades a l'impossible, un impossible que es tradueix en conflicte. En una societat consensuada no hi ha conflicte i no hi ha motor. Precisament veiem en la col·lectivitat i en les seves dissidències internes un espai per a la fragilitat, un espai difós i incert, que donen qualitat al moment compartit (Cornago, p.59). Aquest moment compartit és l'esdeveniment, allò que circula per sota de les formes de consens o construcció de l'acte democràtic. Allò important és com ens construïm en col·lectiu, i aquesta és també una forma d'idolatria.

Xavier Manubens

Més informació a mercatflors.cat

CONSORCI FORMAT PER

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AMB EL SUPORT DE

MITJANS COL-LABORADORS

CATALUNYA
RÀDIO

el Periòdic

betevé

TimeOut
BARCELONA

ara.cat

COL-LABOREN

Sabadell
Fundació

ESTRELLA
D'OR

VERI
ALVA FERRER I TISSOT

EN XARXA AMB ELS PROJECTES EUROPEUS

DANCE ON
PASS ON
DREAM ON

AMB ELS CIRCUITS DE CREACIÓ